No. 2453 Zaterdag 24 Januari 1931. 48ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad : Pastorie Otrabanda, Tel. 507.
Administratie : St. Thomas-college.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50 voor elken regel meer 10 cts.

DE KERSTBOODSCHAP VAN DEN H. VADER.

DE GROOTE VRAAGSTUKKEN VAN ONZEN TIJD.

DE SOCIALE EN INTERNATIONALE VREDE.

DE NIEUWE ENCYCLIEK OVER HET CHRISTELIJK HUWELIJK.

De U. P. heeft reeds in een telegram uit de Vaticaansche Stad melding gemaakt van de belangrijke rede die de H. Vader op den vooravond van Kerstmis tot de leden van het H. College gehouden heeft.

Nadat Kardinaal Granito Pagnitelli di Belmonte, de deken van het H. College, de huldebetuigingen en Kerstwenschen aan den H. Vader had aangeboden, bracht de Paus in zijn antwoordrede den Kardinalen dank voor hun heilwenschen.

Hij herinnerde aan de vreugdevolle feiten van het afgeloopen jaar, welke zijn Vaderhart verheugd hadden: de eeuwfeesten, welke reeds tot het verleden behooren of weer voorbereid worden; de verdieping van het geloofsleven, welke zich alom uit; de ijver voor het missiewerk, voor de Katholieke Actie, en dit alles niettegenstaande de buitengewone moeilijkheden van den tijd, waarin wij leven.

De H. Vader herdacht vervolgens de gebeurtenissen welke tot droefheid stemmen: de economische nood de werkloosheid, de groote natuurrampen van het afgeloopen jaar, maar vooral die, waardoor de Kerk en haar leden lijden, de moeilijkheden in Mexico, de vervolging in Rusland, de zorgen der missionarissen in China en de conflicten bij de uitvoering van het Verdrag van Lateranen.

Daarna ging de H. Vader er toe over twee groote vraagstukken van onzen tijd: den socialen en internationalen vrede en het christelijk huwelijk uitvoerig te behandelen. Wij laten dit deel van 's Pausen toespraak in de vertaling van de „Mbd." hier volgen.

Op dit oogenblik is Onze boodschap aan U, Eerbiedwaardige Broeders en geliefde kinderen, die, welke het plechtige en dierbare feest, dat Wij gaan vieren, in het hart en op de lippen stelt: in terra pax. Het is de boodschap, welke uit den Hemel is gekomen en welke het eerst door de engelen gezongen werd boven de kribbe van den pasgeboren Koning der onsterfelijke eeuwen; van den Koning die gekomen was om de menschen met God en de menschen met de menschen te verzoenen; die door zich voor allen op te offeren, allen terugvoerde tot het universeele Goddelijke vaderschap en tot de universeele menschelijke broederschap; tot het begrip en tot de practijk van de naastenliefde; tot de juiste waardeering van en de onthechting aan de aardsche goederen, tot het op de eerste en voornaamste plaats zoeken van de geestelijke goederen.

De Paus richt zich tot de geheele wereld.

Welke boodschap komt meer gelegen, is meer in overeenstemming met het algemeen verlangen en smeeken om vrede? En daarom richt deze onze boodschap zich niet alleen tot U, maar tot de geheele wereld.

Tot de geheele wereld, want Jesus is gekomen om de geheele wereld te verlossen, maar geheel in het bijzonder tot alle beminde kinderen van het groote katholieke huisgezin der Kerk, welke Jesus is komen stichten. En het gaat hier over den vrede, door Christus gebracht, over den vrede van Christus; want slechts indien het de vrede met Christus en van Christus is, is het de vrede in de Katholieke Kerk en met de Katholieke Kerk: Ubi Ecclesia ibi Christus.

Daardoor zijn de Katholieken geroepen niet alleen tot een dieper en volmaakter genieten van den vrede van Christus, maar ook tot de versteviging en de uitbreiding van het rijk van Christus evenzeer als tot de verbreiding en de bevestiging van zijn vrede. En dit door middel van het veelvoudig apostolaat van het goede woord, van de weldoende daad, van het gebed, voor alles zoo gemakkelijk en zoo machtig, bijna almachtig bij God.

De Katholieke Actie.

De eer en de plicht van dit vredesapostolaat rust voornamelijk op ons en op allen, die geroepen zijn om de bedienaren van den God des vredes te zijn. Maar er is ook een uitgestrekt en prachtig terrein voor alle Katholieke leeken en Wij houden niet op hen uit te noodigen en aan te sporen aan het hierarchisch apostolaat deel te nemen. Deze uitnoodiging richt zich tot de Katholieken der geheele wereld, maar bovenal tot hen, die studeeren, werken en bidden in de Katholieke Actie, welke Wij bij deze gelegenheid nogmaals ten warmste aanbevelen. Hoe heerlijk zou het zijn, als allen zich in den vrede en door den vrede van Christus vereenigden, in volle overeenstemming van gedachten en gevoelens, van verlangens en gebeden, van daden en woorden, het gesproken woord, het geschreven woord en het gedrukte woord; zoo zou een zuivere en ongetwijfeld weldoende sfeer van waren vrede ontstaan, welke de wereld in haar wegen zou omgeven.

Maar de „vrede van Christus", wil hij echt zijn, is niet alleen een sentimenteel, verward en vaag pacifisme; want deze alleen is de ware vrede, die van God komt, en die ware vrede heeft essentieele en noodzakelijke kenmerken en brengt kostbare vruchten voort.

Daaraan herinnerde, nog slechts enkele dagen geleden, de Kerk, die onvergelijkelijke Leermeesteresse, toen zij in het heilig en Goddelijk Misoffer het schoone en en diepe woord van den Apostel der heidenen (Philip. IV, 7) deed herhalen: Pax Dei quae exsuperat omnem sensum custodiat corda vestra et intelligentias vestras in Christo Jesu Domino Nostro.

De ware vrede.

De vrede van Christus, de ware vrede, gaat dus de zinnen te boven en het is een ernstige dwaling te gelooven, dat er ware en duurzame vrede kan heerschen onder de menschen en onder de volken, zoolang dezen hun eerste, voornaamste en vurigste streven op de zinnelijke, materieele en aardsche goederen gericht hebben. Deze toch kunnen, daar zij eindig zijn, moeilijk allen bevredigen, zelfs als niemand (wat moeilijk te vermijden is) er het leeuwenaandeel van zou willen hebben; het is zelfs noodzakelijk, dat, hoe grooter het aantal deelnemers wordt, het aandeel van een ieder des te kleiner wordt. Vandaar, dat deze goederen bijna onvermijdelijk de bronnen zijn zoowel van begeerlijkheid als afgunst, zoowel van oneenigheden als van conflicten.

Het tegendeel is het geval met de geestelijke goederen, — de waarheid, het goede, de deugd — die, hoemeer zij onder de menschen verspreid worden, ook des te overvloediger worden en des te rijker vruchten afwerpen ten bate van de eenlingen en van de gemeenschap.

Een andere dwaling, voor welke het woord van den Apostel, door God geïnspireerd, wil waarschuwen, is die van hen, die gelooven, dat er een werkelijke vrede onder de menschen en onder de volken kan heerschen, waar geen innerlijke vrede bestaat, waar de geest van den vrede niet de verstanden, de harten, de gebeenten, alle gemoederen bezielt.

Het verstand door de erkenning en de eerbiediging van de motieven der rechtvaardigheid; het hart, doordat dit de liefde met de rechtvaardigheid verbindt en de eerste doet overheerschen. Want als de vrede, volgens den profeet het werk en de vrucht van de rechtvaardigheid moet zijn (Isaias XXXII, 17), zijn essentie behoort, zooals de H. Thomas zoo duidelijk leert (2a 2 ae p. 29 III ad Sum) en zooals ook uit de natuur der dingen volgt, meer tot de liefde, dan tot de rechtvaardigheid.

Bovendien is het moeilijk, dat de inwendige vrede van verstand en hart onder de burgers en sociale klassen heerscht en duurzaam blijft, indien de oorzaken van conflicten tusschen de burgers en de sociale klassen oprijzen en bestendigd blijven ten gevolge van een niet-billijke verdeeling en verhouding van de voordeelen en de lasten, van de rechten en de plichten, van 't aandeel in kapitaal, leiding en arbeid en van de deelneming in de baten, welke alleen door hun vriendschappelijke samenwerking kunnen tot stand gebracht worden.

Nog moeilijker, om niet te zeggen onmogelijk is het, dat de vrede tusschen de volken en staten duurzaam blijft, als in plaats van de ware en oprechte vaderlandsliefde heerscht en verderft een egoistisch en hard nationalisme, dat haat en afgunst in de plaats stelt van het wederzijdsch verlangen naar het goede, wantrouwen en verdachtmaking in de plaats van broederlijk vertrouwen, concurrentie en strijd in de plaats van hartelijke samenwerking: verlangen naar hegemonie en overheersching in de plaats van de eerbiediging en de waarborging van alle rechten, ook al zijn het die van de zwakken en de kleinen.

Absoluut onmogelijk echter is het, dat de volken bezitten en genieten de rust in de orde en de vrijheid, welke de essentie zelf van den vrede is, zoolang van binnen en van buiten uit de dreigingen en gevaren oprijzen, als daartegenover geen voldoende maatregelen en voorzieningen ter bescherming gesteld worden. Nu zijn ongetwijfeld de bedreigingen en gevaren onafscheidelijk aan de steeds meer geaccentueerde anti-sociale en anti-godsdienstige propaganda verbonden; maar deze kunnen niet alleen door materieele verdedigingsmiddelen verwijderd en overwonnen worden.

De verschrikkingen van een nieuwen oorlog.

Wat nu de bedreigingen van nieuwe oorlogen betreft, terwijl de volken nog steeds gevoelen, hoe smartelijk de geesel van den jongsten oorlog hen getroffen heeft, Wij willen, Wij kunnen in de werkelijkheid er van niet gelooven, daar Wij niet kunnen gelooven dat er één burgerlijke staat zou zijn, die zoo'n monsterachtigen menschenmoord, zoo'n zekeren zelfmoord zou willen ontketenen. Maar als wij aan het toch bestaan van zoo'n staat ook maar positief zouden moeten twijfelen, zouden Wij Ons tot God moeten wenden met het geinspireerde gebed van den koninklijken profeet, die toch den oorlog en de overwinning gekend had: discipa gentes quae bella volunt (ps. 67, 31) en met het dagelijksche en universeele gebed van de Kerk: dona nobis pacem.

Een feestgeschenk.

Maar thans komt na onzen wensch van vrede, van waren vrede, van inwendigen vrede, van kalmen en veiligen vrede, ons feestgeschenk. Wij moeten echter aanstonds zeggen, dat wij levendig gewenscht en gehoopt hadden, thans ons feestgeschenk in natura te kunnen aanbieden, hier aan u, zeer beminde zonen en eerwaardige broeders en ook aan de geheele wereld.

Maar wij moeten ons integendeel ertoe bepalen het aan te kondigen. Het zal echter gereed zijn binnen weinige dagen en het zal, ja moet ook, nog dateeren uit dit jaar 1930.

Wij zeggen: dateeren. Want het gaat over een Encycliek, waarvan nog aan niemand iets bekend is. Zooals Gij ziet, is datgene wat ik thans doe, een confidentieel vooruitgrijpen van een Vader jegens zijn zonen, aan zijn meest nabijzijnde en meest beminde zonen, tegenover wie Hij, nu zij Hem komen bezoeken, Zijn geheim niet meer kan verbergen. Het zal een Encycliek zijn over een zeer gewichtig onderwerp, dat meer dan ooit van belang is voor het huisgezin, voor de Staten, ja voor de geheele menschheid. Het is een onderwerp van eeuwigdurende actualiteit, een actualiteit die heden ten dage aspecten aanbiedt, die meer dan ooit betreurenswaardig en zorgwekkend zijn; zóó zorgwekkend dat Wij in geweten meenen, dat Onze tusschenkomst niet alleen gelegen komt en noodzakelijk is, maar dat zij zelfs dringend wordt vereischt.

De Encyliek zal handelen: Over het huwelijk in verband met de hedendaagsche toestanden, nooden en ontwrichtingen van het Huisgezin en van de Maatschappij.

Het is duidelijk, en na de lezing van het document zal het nog duidelijker worden, dat een daad van zulk een belang en zulk een gewicht noodzakelijk vereischt heeft een langdurige overdenking en voorbereiding. Dat zij reeds een langen weg in Onzen geest had afgelegd, nog voordat een koninklijk huwelijk onze daad èn meer opportuun, èn meer noodzakelijk kwam maken, dan zij reeds was door den algemeenen toestand in de wereld. „Meer opportuun", zeggen Wij, omdat Wij rekenschap schuldig zijn aan allen: armen en rijken, zwakken en machtigen, kleinen en grooten, omtrent de goddelijke en kerkelijke leerstellingen en wetten, waarover de Gezegende God, in Zijn geheime Raadsbesluiten, Ons heeft willen aanstellen als den Bewaarder, Verklaarder en Leermeester. Tot die leerstellingen en wetten behoort ook al datgene wat de Kerk leert en verordent omtrent het huwelijk, en meer in het bijzonder omtrent de gemengde huwelijken. Ook zeiden Wij „meer noodzakelijk:" vanwege de belangrijke onverwachte gebeurtenissen, tot welke het bedoelde huwelijk aanleiding heeft gegeven.

Het huwelijk van Koning Boris en Prinses Giovanna.

Wij spreken ons aldus uit, omdat, in verband met die gewichtige gebeurtenis (gewichtig in zichzelve en in hare mogelijke gevolgen, zoowel private als publieke), waaromtrent wij van te voren tegenover God de geheele zwaarte hebben overwogen, en daarmede de verantwoordelijkheid, die tevens daaruit voor Ons zou voortvloeien, Wij geen andere moeilijkheid hadden, en ook niet konden hebben, dan die welke samenhingen met de zaken en met de personen. Het is een moeilijkheid, die volkomen rechtvaardigt de houding van de Katholieke Kerk, welke altijd hoogst afkeerig is van gemengde huwelijken, en die niet tot toegeven te bewegen is ten opzichte van de voorwaarden en beveiligingsmaatregelen, die door de heilige kerkelijke wetten worden voorgeschreven. Zonder die voorwaarden en beveiligingsmaatregelen is elke toegeeflijkheid en elke concessie onmogelijk, ook al komen er nog zoo gewichtige beweegredenen bij; want daaruit zou een beleediging jegens God, en gevaar voor de zielen ontstaan.

Over die voorwaarden en beveiligingsmaatregelen hebben Wij onderhandeld, niet met politieke personen van eenig Land of eenige Regeering, maar met de Koninglijke Huwenden zelf. En zij hebben een formeele en op schrift gestelde verplichting op zich genomen, met uitdrukkelijke vermelding van de daarbij betrokken kerkelijke wetten, en in zulke uitdrukkelijke bewoordingen, dat deze een volledig en volkomen vertrouwen inboezemen. Wat overigens, zooals duidelijk is, geheel overeenkomt met de hoedanigheid van Hunne doorluchtige persoonlijkheden. Zij hebben dus verklaard dat zij geheel en al de draagkracht van de opgenomen verplichting overzien en doorzien; en met de volkomen loyauteit, die aan Souvereinen past, hebben zij eveneens de verplichting op zich genomen, die verplichting te volvoeren.

Maar zie, over dit geschiedkundige feit, over beveiligingsmaatregelen die geëischt en toegezegd zijn, over de opgenomen verplichtingen, over de viering zelf van de heilige plechtigheid, is zich komen uitstrekken een ware wolk van valsche berichten omtrent verzonnen onderhandelingen, en absurde transacties, een wolk van commentaren, al even vaag en onzeker als strijdig met de waarheid der feiten en hun zedelijke en godsdienstige beteekenis. Die valsche berichten werden niet alleen verspreid over private personen en over een private plaats, maar over plechtige godsdienstige viering, die met opzet zou zijn voorbereid geweest, en waardoor bij het groote publiek geheel en al de schijn werd gewekt, dat er vernieuwd, of althans aangevuld zou geworden zijn een huwelijk, dat reeds een volledig en voldongen feit was. Dat er dus een openbare beleediging van God zou hebben plaats gehad door de onteering van een door Hemzelven ingesteld, en bijzonderlijk tot eer verheven Sacrament. Onvermijdelijk is daaruit ontstaan een bedrog en een misleiding van zeer velen, en is er een werkelijk, en niet minder schuldige ergernis gegeven, omdat het een ergernis was jegens hen, die door hun onbevangenheid en onwetendheid gelijk staan met die kleinen, voor wie Jesus Christus zelf zulk een verschrikkelijke verdediging tegen de ergernis op zich genomen heeft (Matth. 18. 6 enz.)

Juist en alleen om de eere Gods, en om het heil der zielen, hebben Wij, zooals de plicht en de verantwoordelijkheid van Ons Apostolisch Ambt eischten, deze plechtige bijeenkomst te baat genomen om de waarheid der dingen en der feiten in het volle licht te plaatsen.

De geliefde en trouwe zonen die wij in Bulgarije hebben, geheel het Bulgaarsche volk en zijn Souvereinen, weten, welke liefde in Jesus Christus wij hun toedragen. Van die liefde hebben wij, door het handhaven van de strengheid der wet een erkend bewijs gegeven. Wij hebben die liefde ook naar vermogen getoond door hulp te verleenen bij de rampen die hun land hebben getroffen. En die liefde doet Ons, en zal Ons altijd doen smeeken tot den Almachtigen en Barmhartigen God, dat Hij hun allen waren voorspoed geve, zoowel in tijdelijke als in geestelijke zaken.

* * *

Na deze toespraak schonk Zijne Heiligheid aan alle aanwezigen zijn Apostolischen Zegen, onderhield zich met de Kardinalen, en liet daarna allen toe tot den handkus.

Het Surinaamsch Handelsagentschap.

Zooals wij reeds meldden, is de firma MARTIJN alhier, sinds 1 Januari ll. belast met het Surinaamsch Handelsagentschap.

Na zijn terugkeer in Suriname, deelde de heer SNELLEN, Voorzitter van de Kamer van Koophandel aldaar, het volgende mede:

De heer SNELLEN erkende, dat er in den laatsten tijd een minder goede samenwerking bestond tusschen den leider van den export naar Curaçao en den Handelsagent. Dit maakte de reis naar Curaçao van een ter zake kundige noodzakelijk, met de bevoegdheid om naar omstandigheden te handelen en zoo noodig het karretje weer in het rechte spoor te brengen.

Wat de nieuwe handelsagent betreft, deelde de heer SNELLEN aan een reporter van „De West" mede, dat er zulk een ernstig verschil van meening omtrent de taak van den handelsagent tusschen hem en den vroegeren agent bleek te bestaan, dat hij zich gedwongen achtte hem van zijn taak te ontheffen. Hij heeft daarop met het Agentschap belast de firma Martijn te Willemstad, Curaçaoenaars, die een zeer gunstige reputatie genoten als handelslieden en zich er voor wilden inspannen den afzet zoo hoog mogelijk op te voeren, mits dezerzijds zeer goed acht gegeven zal worden aan de door hen te geven voorschriften omtrent hetgeen de markt ginds wenscht.

Met deze benoeming heeft de Kamer van Koophandel zich vereenigd, zoodat die firma de Surinaamsche vertegenwoordiging voor den afzet van producten zal vervullen.

Wat de export uit Suriname betreft, deelde de heer SNELLEN mee, dat de ervaring in het afgeloopen jaar had doen zien, welke producten van Suriname naar Curaçao kunnen worden gezonden, wier aantal nog kan worden uitgebreid, indien een vluggere verbinding tot stand kan worden gebracht voor de producten, welke aan spoedig bederf onderhevig zijn. Nu echter had hij de gelegenheid om den invoer uit andere landen in oogenschouw te nemen en was hij meer dan ooit overtuigd, dat men zich er hier op moet toeleggen niet alleen om zeer goede kwaliteit naar Curaçao te zenden, maar ook, om nog veel meer dan tot nu toe geschiedde, zich te richten naar de aanwijzingen van ginds ontvangen omtrent soort, sorteering en verpakking van het uit te voeren product. Men is hier nog teveel gewend om deze producten van den kleinen landbouw, waarvoor men nog nooit in aanraking is geweest met den buitenlandschen afnemer en diens eischen dus niet kent, aan te bieden op de wijze als hier gebruikelijk is, meenende, dat de ander daar maar genoegen mee moet nemen. Tegen zulke praktijken werd streng gewaarschuwd en aangeraden om zooveel mogelijk aan der afnemers wenschen tegemoet te komen.

Met enkele voorbeelden lichtte de heer SNELLEN dit toe, speciaal wat betreft de verzending van *gomma*, die op Curaçao zeer gewild was, in concurrentie met de arrowroot-gomma uit St. Vincent, mits verpakt in nette vaten van steeds gelijken inhoud, — de *zoete aardappelen, geslachte kippen, sinaasappelen*, en andere Surinaamsche vruchten.

Op de vraag, of er bij de kooplieden, die de Surinaamsche producten ontvingen, tevredenheid daarover bestond, kreeg de reporter ten antwoord, dat Curaçao zulk een internationaal oord is, dat men zich er niets van aantrekt, welke de oorsprong is van het product, mits het maar aan de eischen van den handel beantwoordt, dus in qualiteit en prijs mee kan dingen. Van eenig gevoel, dat men daar in de eerste plaats Suriname zou moeten helpen, was op Curaçao niets te merken; in tegenstelling met de Britsche kolonies Trinidad en Demerara.

De indruk van den heer SNELLEN was, dat het er voor de Surinaamsche belanghebbenden nu op aankomt, om hun exportartikelen in hoedanigheid zoo hoog mogelijk op te voeren.

Tot zoover het rapport.

***

Wij hebben een bezoek gebracht bij den heer MARTIJN, en zijn tot de conclusie gekomen, dat het handelagentschap bij hem in goede handen is; wat wel moge blijken uit de volgende feiten en de manier waarop hij de zaak aanpakt.

Toen hij het agentschap overnam, waren er een 80 tal vaten gomma in depot, die daar reeds geruimen tijd gestaan hadden. In minder dan één dag wist hij deze van de hand te doen. Evenzoo ging het met een partij sinaasappelen. Zijn manier van werken is om zooveel mogelijk bestellingen te plaatsen die direct na aankomst worden afgeleverd, zoodat een entrepot met de onvermijdelijk daaraan verbonden onkosten overbodig is.

Zoo groot mogelijke omzet dus gepaard met zoo gering mogelijke onkosten, hetgeen natuurlijk den leveranciers ten goede komt.

Bovendien heeft hij reeds circulaires gericht aan de diverse planters alhier voor de levering van zemelen, eveneens aan de provisie- en vruchtenwinkels voor de levering van Surinaamsche vruchten en groenten.

De heer MARTIJN is van oordeel, dat wanneer er hard gewerkt wordt hier en men ook in Suriname de export goed weet te organizeeren, speciaal lettend op conforme verpakking en goede qualiteit, waarop ook reeds de heer SNELLEN wijst in zijn rapport aan de Kamer van Koophandel, er zeker toekomst zit in dit Handelsagentschap.

De artikelen die vlot van de hand gaan zijn vooreerst gomma, sinaasappelen, zemelen, geslachte kippen; en in de toekomst ook hout, speciaal voor onze schrijnwerkers. Wat Surinaamsche meubelen betreft, zal men zich aan den smaak van hier wat hebben aan te passen.

De heer MARTIJN is druk bezig de zaak in t' rechte spoor te brengen; en wanneer eenmaal de zaak goed en wel op gang is, is hij voornemens een reis naar Suriname te maken, teneinde plannen te bespreken voor verdere uitbreiding.

Wij wenschen de actieve, sympathieke firma een volledig succes.

De Raad naar de Bovenwinden.

Vrijdag 9 Januari 's morgens ten 5.30 aanvaardde Hr. Ms. *„Van Galen"* de reis naar de Bovenwindsche eilanden. Het gold thans geen pleizierreis of een reisje voor vlagvertoon, maar een verkenningstocht.

Althans de passagiers die zich aan boord bevonden, — de vijf Raadsleden, DE LANNOY, ESKES, VAN LEEUWEN, SENIOR en VAN DER LINDE SCHOTBORGH, Dr. HENRIQUEZ, Directeur van O G. en ir. RADEMAKER, als afgevaardigde van het departement van O. W. — gingen met het uitgesproken doel, de Bovenwinden te leeren kennen, zich van de toestanden aldaar op de hoogte te stellen, en de middelen ter opheffing te bestudeeren en te bespreken. De stoot tot deze reis was gegeven door den Gouverneur, die het lot der Bovenwindsche eilanden ernstig ter harte neemt.

De wil om de Bovenwindsche eilanden te helpen is er. Maar hoe? Wat moet en kan er gedaan worden om de Bovenwinden uit den put te halen, waarin ze gezakt zijn en als ze de reddende hand niet wordt geboden, steeds dieper zullen zakken.

Commandant NIEUWENHUIS en officieren waren alles voor hun gasten. De zeemansgulheid vierde hoogtij aan boord; men is vol lof over de buitengewoon groote hartelijkheid aan boord ondervonden.

Na een voorspoedige reis van 36 uur lag men om Zaterdagavond om 5.30 op de ree van Sint Maarten; en werd het gezelschap vriendelijk verwelkomd door gezaghebber MEINDERS en beide heeren Landraden NETHERWOOD en RICHARDSON.

Officieele ontvangst ten gezaghebbershuize, en gezellige avond bij Dr. GELFMANN. Op verzoek bleef 't electrisch licht, dat anders om 11 uur uit gaat, die dagen branden tot 12 uur. De Zondagmorgen werd besteed voor een bezoek aan Simpsonsbay, waarbij het reeds jaren hangende vraagstuk van de brug ter sprake kwam, — aan 't prachtig radio-station en fort Amsterdam. Des namiddags maakte men een tour de l'ile, naar Marigot, terwijl er 's avonds receptie was ten huize van den Gezaghebber.

Maandagmorgen bracht men een bezoek aan de plantage. „Bellevue" van den heer Gravenstein, waar men een idee kreeg van wat de veeteelt op St. Martin vermag. Hier maakten de gasten kennis met de St. Martinsche „bop" versche koemelk met cognac en suiker. Des namiddags om 3 uur hadden de Raadsleden een conferentie met de heeren Landraden, waarbij de verschillende middelen om St. Martin op te heffen, zooals landbouw, zoutwinning enz. ter sprake kwamen. In hoever deze besprekingen vruchtdragend waren, zal de toekomst moeten leeren. Des avonds bood de Gezaghebber zijn hooge gasten een galadiner aan, waarna nog een bezoek gebracht werd bij Mevr, PEERE BOLTE, hoofd van de Openbare School op Philipsburg.

Dinsdagmorgen ging men weer aan boord van de „Van Galen" om de reis naar Saba te aanvaarden. Om 11 uur lag het schip voor anker bij de Fortbay, en kwam de „local" Gezaghebber HESLING de gasten aanboord verwelkomen.

Er stond een tamelijk sterke bries, zoodat de landing niet zoo heel gemakkelijk geschiedde.

De indruk die men van dit schoone eiland, dat als een reuzenbouquet uit de zee oprijst, kreeg, was onverdeeld gunstig. De keurige, fleurige huisjes, tegen de berghellingen, wezen op een zekeren welstand, die men tevergeefs op de andere eilanden zocht. De verschillende deelen van het eilandje werden bezocht, en gezellige avonden er doorgebracht. Woensdag ontving Commandant NIEUWENHUIS de notabelen van het eiland aanboord van zijn schip.

Vrijdagmorgen ging men weer scheep naar St. Eustatius, waar men na een reis van 1½ uur, om 11 uur aankwam; begroet door den „local" Gezaghebber KRUGERS. Dien avond waren de heeren te gast bij Mevr. GRUBE. Zaterdagmorgen werd een tocht gemaakt naar Godet, de Gouvernementsproeftuin, met z'n klein en miserabel begin van cocos-aanplant; om 4 uur 'n afternoon tea op de tennisclub en 's avonds receptie in de pasangran. Natuurlijk werd op St. Eustatius kennis gemaakt met de pas opgerichte landbouwvereeniging, wier doel is met steun van het Gouvernement op cooperatieven grondslag de export te bevorderen van Statiaansche land — en tuinbouw artikel, als ook van Sabaansche artikelen.

De heeren Raadsleden verklaarden zich éénstemming voor Gouvernementssteun, hetzij in den vorm van subsidie, hetzij van renteloos voorschot.

Over 't algemeen voelde men meer voor den laatsten vorm, om dat daardoor de activiteit meer geprikkeld wordt.

Zaterdagavond 8 uur werd de reis naar Curaçao aanvaard, waar de „Van Galen" Dinsdagmorgen om 8 uur binnenliep. Alle leden waren buitengewoon voldaan over de reis, en over de hartelijke ontvangst, die men allerwege hadden mogen genieten.

BERICHTEN

Algemeene Vergadering van den Cur. R. K. Volksbond.

Maandagavond ll. was er Algemeene Vergadering van den Cur. R. K. Volksbond ter verkiezing van leden voor het hoofdbestuur. Twee leden, de heeren J DANIA en J. M. KROON, resp. 2de Ondervoorzitter en 1ste Secretaris waren aan de beurt van aftreden, terwijl de Algemeene Voorzitter, de heer J. H. SPROCKEL, om gezondheidsredenen, op advies van den geneesheer, zijn ontslag had aangeboden.

Vooraf werd er een vergadering gehouden van de afd. Otrabanda, ter verkiezing van bestuursleden dier afdeeling. Aan de beurt van aftreden waren de heeren M. Z. LEON, E. EMPERATOR en E. LEVIE, resp. Voorzitter, Penningmeester en Lid.

Gekozen werd tot Voorzitter, de heer J. BARNIÈ, herkozen tot Penningmeester de heer E. EMPERATOR en tot Lid gekozen de heer A. CASERES.

Daarna opende de heer J. DANIA, 2de Ondervoorzitter, — de 1ste Ondervoorzitter E. F. JANSEN, was wegens ziekte verhinderd — de algemeene vergadering, die werd opgeluisterd door het muziekkorps Excelsior. Na een vroolijke marsch werd overgegaan tot de keuze van een Alg. Voorzitter. Met meerderheid van stemmen, werd onder algemeen applaus den heer J. M. KROON gekozen. Het korps speelde: „Lang zal hij leven!" en de leden kwamen den nieuw gekozen Voorzitter gelukwenschen. Daarna werd eveneens onder applaus de heer E. MARTIJN gekozen tot 2de Ondervoorzitter en de heer C. MENDEZ tot 1ste Secretaris.

Namens de andere bestuursleden en de leden van den Bond sprak de heer DANIA een hartelijk woord van gelukwensch tot de nieuwgekozen Bestuursleden. Voorts deelde hij mede, dat de Bond begin April a s. de avondschool voor jongens die de school verlaten hebben, hoopt te openen. Reeds zijn besprekingen gevoerd en is een leerplan opgemaakt; het gebouw dat voor school bestemd is, zal volgende maand in orde worden gebracht, gereedschappen zijn besteld en meer dan 20 jongens hebben reeds hun namen voor die school opgegeven. Spr. vraagt de medewerking en den steun van alle leden om dit zoo nuttige werk te doen slagen.

Verder deelt spr. mee dat onze bekende conferencier W. M. HOYER volgende maand op een nader te bepalen datum een conferentie voor de leden zal houden over „Simon Bolivar," toegelicht met lichtbeelden. En tot slot besprak de heer DANIA de plannen die het Bestuur heeft om het tweede lustrum van den Bond zoo feestelijk mogelijk te herdenken. Als datum van deze feestelijke herdenking is voorloopig vastgesteld 12 April, Zondag na Paschen.

De heer E. MARTIJN kwam nog voor den dag met een sympathiek plan om de leden aan te sporen ieder in eigen kring mede te werken tot aanwerving van nieuwe leden, en na een woord van gelukwensch door den geest. Adviseur werd deze vergadering, die buitengewoon geanimeerd was, gesloten met den christelijken groet.

Onze hartelijke gelukwenschen aan den Bond met z'n kranig Bestuur en aan de nieuw gekozen Bestuursleden met het in hen gestelde vertrouwen.

Alg. Ned. Verbond Groep Ned. Antillen.

Zaterdagavond was het Clubgebouw „Asiento" tjokvol met leden en genoodigden van het Alg. Ned. Verbond.

Andermaal bood het Verbond zijn leden een feestvergadering aan, waartoe de tooneelvereeniging van Emmastad als mede I. D. O. haar welwillende medewerking hadden verleend. De heer DE PRIL, voorzitter van het Verbond, opende met een woord van welkom tot alle leden en genoodigden, en sprak in 't kort over het streven van het Verbond, dat zeer zeker door zulke feestvergaderingen krachtig bevorderd wordt.

Dat de tooneelvereeniging met haar blijspel „Phyllis" luide werde toegejuicht, behoeft nauwelijks gezegd; zij heeft haar naam reeds gemaakt, even goed als I. D. O. het bekende muziekensemble van de Isla.

De woorden van dank door den heer DE PRIL gesproken en de bloemstukken door hem aangeboden aan de Dames actricen en violiste waren welverdiend.

Onzen besten dank voor de beleefde uitnoodiging.

Nog moet vermeld, dat een klein ongeluk de feestvreugde een oogenblik kwam storen. Juist was het tweede bedrijf van „Phyllis" begonnen, toen de alarmfluit ging, ten teeken van brand. Onmiddelijk werd het spel gestaakt en spoedden zich alle employés naar de plaats waar de brand was uitgebroken. Met alle macht werd er gewerkt en binnen een half uur had men het vuur bedwongen, en kon het feest weer ongestoord verder gaan.

Terug van de Bovenwinden.

Dinsdagmorgen om 8 uur keerde Hr. Ms. „Van Galen" met de heeren Leden van den Raad aanboord, hier terug, van de reis naar de Bovenwindsche eilanden, Welkom thuis!

Verdronken.

Maandagnacht keerde de jongeman H. C wonend te Groot Kwartier, naar huis. Hij had een bezoek gebracht in een sterfhuis, waar een kind was overleden. Thuis aangekomen, ging hij nog even uit om echter niet meer terug te keeren.

Toen men hem niet meer terug zag, werd men ongerust en ging op zoek. De politie werd gewaarschuwd, met wier behulp alles werd afgezocht, ook alle putten in den omtrek, echter zonder resultaat. Woensdagmorgen vond men zijn lijk in het Schottegat, op een honderd meter van den kant.

Het lijk werd door de politie eruitgehaald, gekist en begraven. Naar wij vernemen, was de jongen gedurende den laatsten tijd niet wel bij het hoofd.

Hr. Ms. Banckert.

Wij lezen in de Holl. bladen dat de minister van Defensie, dr. DECKERS zich 12 Jan. ll. inschepen zou a/b van Hr. Ms. „Witte de With", om de reis mee te maken naar Lissabon. Van 16—20 Januari zou het schip daar moeten verblijven, waar dat ook Hr. Ms. torpedojager „Banckert" op reis naar de West zou zijn. Binnenkort kunnen we de „Banckert" dus hier verwachten, waarna Hr. Ms." Van Galen" naar Oost-Indië zal vertrekken.

Poging tot inbraak.

In den nacht van Dinsdag op Woensdag heeft men getracht in de kerk van Wishi in te breken. Des morgens vond men een raam van de sacristie van de scharnieren losgerukt. Er wordt echter niets vermist en verdere sporen heeft men niet ontdekt.

Wetenschappelijk record.

Wij lezen in „La Prensa," dat de jongeheer BERNARD VAN TIJN, op 19 jarigen leeftijd aan de Universiteit van Amsterdam zijn examen heeft afgelegd van doctor in de rechten.

De Nederlandsche pers beschouwt dit als een snelheidsrecord, daar hij op 16jarigen leeftijd aan de Universiteit werd toegelaten.

De jonge doctor is een zoon van den heer E. VAN TIJN, gedurende eenige jaren onderwijzer aan de Hendrikschool alhier.

Onze gelukwenschen.

Welkom.

Per M.S. „Magdalena" is verleden week de heer W. GAUW, Havenmeester, uit Europa hier teruggekeerd.

In de Kamer.

Het Kol. Weekblad schrijft:

Zoo ooit dan zal dit jaar wel ieder, die in Curaçao belangstelt, teleurgesteld zijn over de wijze, waarop bij „Koloniën" Curaçao behandeld is. De heeren IJzerman, Van Boetzelaer, Joekes, Van Kempen en Feber hielden algemeene beschouwingen. In de antirevolutionnaire fractie schijnt niemand de taak, die de heer Bijleveld op zoo voortreffelijke wijze vervulde, te hebben durven overnemen.

Buitengewoon teleurstellend was de rede van den heer IJzerman. Deze afgevaardigde beschikt altijd over goede inlichtingen, maar ditmaal liet hij deze ontaarden in een reeks grappen zonder veel geest.

Ieder was het erover eens, dat de uitlatingen van den gouverneur over zijn vreemdelingenpolitiek weinig bewonderenswaardig waren; de een zei het alleen wat krasser dan de ander.

De begrootingspolitiek met een alleen formeel sluitende Curaçaosche begrooting en bovendien groote posten op „Koloniën" en Defensie" leidde tot kritiek. De heer Van Boetzelaer wees op het zonderling geval met de „onvoorziene uitgaven" in 1929, en merkte geestig op, dat bijvoorbeeld toch wel het 50-jarig jubileum van de Koningin-Moeder eenigen tijd te voren voorzien had kunnen worden. In verband met de begrootingspolitiek werd ook gevraagd naar de herziening van het regeeringsreglement. De heer Joekes hoopte ervan, een behandeling der Curaçaosche begrooting in Nederland op de wijze van de Indische. De minister deed geenerlei toezegging, en de Kamer kreeg niet meer te hooren, dan dat de lijdensgeschiedenis nog eenigen tijd zal voortduren; immers: het wachten is op een nader advies van den gouverneur van Suriname en dan . . . zullen de stukken in gereedheid worden gebracht voor de laatste behandeling in Suriname en Curaçao zelf, Dan komt natuurlijk nog de laatste behandeling op het departement in den raad van State, Tweede Kamer en Eerste Kamer.

De regeling van het zoogenaamde West-Indische detacheeringsbesluit, waarop wij wellicht nog eens terugkomen, was met vreugde begroet door mr. Joekes, die er een middel in zag, om Curaçao van goede Nederlandsche krachten te voorzien. Hij hoopt, dat de regeling zou kunnen worden uitgebreid tot gemeentepersoneel. Deze zaak is niet zoo eenvoudig. In Curaçao heeft men de regeling niet met zooveel vreugde begroet; men ziet erin een onderscheiding te meer tusschen inheemsche en uitgezonden ambtenaren ten gunste van de laatste.

Wel heel naïef en weinig op de hoogte was in dit opzicht de heer Feber, die, steeds sprekende van de Koloniale *Staten*, meende het verzoek van van den gouverneur aan den Kolonialen raad om inzage van te houden redevoeringen te kunnen gelijkstellen met de schriftelijke gedachtenwisseling, aan de openbare beraadslaging voorafgaande, in ieder parlement.

De heer Van Kempen had den indruk, dat het optreden van den tegenwoordigen gouverneur over het algemeen vertrouwen wekt.

Tenslotte heeft de heer Lingbeek over de overtochtskosten en het pensioen van den vorigen gouverneur gesproken. De minister antwoordde, dat de wet was nageleefd. Daaraan wordt niet getwijfeld. Maar als de terugroeping eerder had plaatsgevonden, zou dan niet het gelaakte gevolg voorkomen zijn?

Voor de politie op Curaçao.

Wij lezen in de laatste Mailbladen:

De heer H. Meersma, inspecteur bij de Haagsche politie, is benoemd tot hoofdinspecteur bij het politiekorps op Curaçao. Hij zal in het begin van dit jaar de reis naar de West aanvaarden.

Voorts zijn tien agenten benoemd tot brigadier bij het Curaçaosche korps en eenige rechercheurs tot onderinspecteur.

Naar het H b l d. verneemt, wordt inspecteur M. J. M. Gemmeke, van het bureau Warmoesstraat te Amsterdam, ter beschikking gesteld van den gouverneur van Curaçao, om daar op te treden als hoofdinspecteur bij den recherche, vreemdelingen- en inlichtingendienst. De heer Gemmeke zal in den loop van Januari zijn bestemming volgen.

De Do X zal Paramaribo bezoeken.

Het nieuwste Wonder van techniek.

De West India Oil Company alhier aldus de Sur. bladen, heeft bericht ontvangen, dat de groote vliegboot Do X omstreeks midden Januari Paramaribo zal aandoen.

De Do X zal een reis maken van Europa naar Amerika, via de Canarische eilanden, de Kaap Verdische eilanden, Fernando Noronha, Natal (Brazilië), Paramaribo en San Juan de Porto Rico.

Dit bericht is te meer een verrassing, omdat het laatste Radio bericht hetwelk eenige weken geleden hier ontvangen werd, luidde dat de Do X bij een noodlanding te Lissabon beschadigd was en reparatie zou moeten ondergaan.

De Do X is van Duitsch maaksel, het nieuwste wonder op technisch gebied. Twaalf machtige motoren bewegen deze vliegboot voort, die in afmeting niet veel zal verschillen van het hier welbekende s.s. Commewijne. Er kunnen honderd passagiers mede worden vervoerd, maar het is niet waarschijnlijk, dat men op de eerste groote wereldreis tot di maximum zal gaan.

Poging tot Inbraak. In den nacht van Donderdag op Vrijdag is een dief weten door te dringen in het kantoor van den ontvanger, in het fort Amsterdam. Men vermoedt dat hij langs het kantoor van de Watervoorzieningsdienst is binnengekomen. Hij schijnt geprobeerd te hebben de brandkast te openen, echter zonder resultaat.

Arubiaansche Vuurpijltjes.

Wij vernemen dat Aruba binnenkort een vaste rechter zal hebben. Wij hopen dat daarmede een einde zal komen aan het „rechtertje spelen" door de politie, die om het minste geringste eigenmachtig rijbewijzen intrekt. Deze bevoegdheid berust alleen bij het plaatselijk hoofd van Politie.

De begrooting van Aruba over 1931 werd bijna in zijn geheel door de Kol. Raad aangenomen. Aruba blij. Achteraf blijkt dit echter maar een schijnbeweging te zijn geweest, want de posten werden wel aangenomen, maar mogen niet gebruikt worden dan na een bijzondere machtiging. Zoo wordt Aruba zoet gehouden. Men kan het ook met koekjes probeeren.

Booze tongen beweren dat de nummerplaten van automobielen en motorrijwielen dit jaar met opzet onleesbaar zijn gemaakt om opeenhooping van onnoodige proces-verbalen te voorkomen.

Men zegt dat de olie-maatschappij op San Nicolaas in de laatste weken alleen uitheemsche arbeiders in dienst heeft genomen. De werkeloosheid onder de Arubiaansche werklieden is daardoor zoo toegenomen dat het plan bestaat om een vereeniging op te richten tot verleening van steun aan werklooze Arubianen. De vreemde arbeiders die hier gastvrijheid genieten zullen voor de noodige bijdragen zorgen.

Algemeen verwacht men dit jaar een drukke verkiezingscampagne voor een nieuwe Landraad. Het aftredend lid moet reeds zijn campagne zijn begonnen en schijnt dit jaar gebruik te zullen maken van de heerschende werkeloosheid. Drie honderd werkeloozen hebben zich reeds als propagandisten aangemeld. Het wordt meenens.

Onlangs is op Aruba een poging gedaan om de vrijheid der drukpers aan banden te leggen. Echter Pionier blijkt niet bang te zijn voor een „klappistooltje" en besluit zijn volgende spoedberichten te zullen inzenden onder het hoofd „wij dulden geen tirannie waar euwen vrijheid heerscht". En hij heeft heel Aruba achter zich.

Beweerd wordt dat ook Anonymus in het vervolg van de weer-om-stuit alleen met voetzoekers zal werken. Deze vuurpijltjes echter bewijzen de onjuistheid van deze bewering.

In de laatste vergadering van de Raad van Politie is lid E. begonnen met moties te werken. Wij hopen dat deze Tweede Kamer na-apery niet verder zal gaan en wij hier van „Lou de Visser-scènes" gespaard zullen blijven.

Volgens velen is ook op Aruba de wereldcrisis merkbaar. Onze belasting-biljetten echter bewijzen het tegendeel en staan nog steeds boven pari.

De toesland van de scheepvaart is critiek. Binnenkort is een rekest van de scheepseigenaren te verwachten om steun van bestuurszijde. Zandlevering kan waarschijnlijk een uitkomst worden.

Men heeft ons verteld dat de burger-politie-mannen die te San Nicolas zullen komen bestemd zijn om dienst op de terreinen van de Panam te doen. Wij willen het niet gelooven. Het hemd is nader dan de rok, zeggen wij.

Anonymus.

Verloofd.

Sofia Arends

EN

Dr. J. R. Arends.

Aruba. Oranjestad San Nicolaas.

Verloofd.

Betsie Arends

EN

Eric Arends.

Aruba. Oranjestad.

Onze Waterleiding.

Onze waterleiding, niet genoeg te waardeeren weldaad in dit zoo regenarme jaar voor ons stadsmenschen, heeft ons de laatste maand herhaaldelijk leelijk in de steek gelaten; vooral op Pietermaai hebben heele wijken weken lang zonder water gezeten. Zijn de regenbakken vol, dan is 't wel een tijd lang te harden. Doch nu er geen enkele regenbak is volgekomen, door gebrek aan voldoende regenval, is 't heel wat anders. Men zal uiterst zuinig moeten zijn met regenwater, om er mee te kunnen rondkomen tot het volgend regenseizoen.

Wij zijn ervan overtuigd dat de heer BEAUJON zijn uiterste best zal doen, om het publiek zooveel mogelijk te helpen. Doch ook hij kan geen ijzer met handen breken.

We hebben wel eens van gezaghebbende zijde de meening hooren opperen, dat het gouvernement beter deed het putwater van buiten maar buiten te laten ten gerieve van de buitenbevolking en van de hofjes. Want door het water uit de putten naar de stad te brengen, ontrieft men de buitenbevolking en vermoordt de hofjes, langzaam maar zeker.

Met een flinke leiding van gedistilleerd water, maar dan in voldoende mate, en een zoutwaterleiding voor spoelwater, zou de stadsbevolking plenty geholpen zijn.

O. i. is er voor deze meening heel veel te zeggen.

Doch wil men op den ingeslagen weg voortgaan en blijven profiteeren van de watervoorraad in de putten buiten, zou 't dan geen aanbeveling verdienen om in plaats van duizenden uit te geven voor mooie groote putten met zoo goed als geen resultaat, nog de een of de andere plantage, waar men zeker is water te vinden, erbij te koopen?

't Is maar een vraag, doch o. i. wel waard om eens degelijk overwogen te worden. Want iets moet er gedaan worden, willen we niet over een paar maander zonder water zitten. De regenval is zoo gering geweest, dat de putten zoo goed als niets ervan geprofiteerd hebben. Wat, als straks de droge tijd weer aanbreekt en de putten ons in den steek laten? Het is en blijft een moeilijk, zeer moeilijk probleem, dat steeds meer hoofdbrekens zal kosten.

Brutale aanval.

Maandagnacht werd een werkman op weg naar Batipanjabaai door een paar Engelschen aangeklampd. Op een eenzame plek aangekomen, vielen zij hem aan en sloegen hem tegen den grond. Uit vrees dat zij hem zouden dooden, bood hij ze alles aan wat hij bezat, wat echter niet meer was dan 75 cent. Daarop lieten zij hem los.

„Creole".

Verleden week Donderdag kregen we bezoek van het vliegtuig „Creole", naar men zegt, van de Standard Oil, die ook een tankschip heeft van dien naam. Het vloog ook enkele oogenblikken boven Bonaire, om daarna weer te verdwijnen. De geruchten omtrent de vestiging van de Standard alhier of op Bonaire blijven hardnekkig aanhouden.

Uitbarsting van den Merapi op Java.

18 Dec. meldde Aneta van uit Djokjakarta, een van de ergste uitbarstingen, die ooit Midden Java getroffen hebben.

Om half negen verraste, onder een zwaar gerommel, een heete lavastroom, welke het Blongkeng-ravijn volgde, de bevolking van de onderdistricten Stroemboeng en Doekoen, die van het Moentilandsche en van de helling van den Merapi.

Gebleken is, dat een reusachtige lavamassa ter dikte van tien à dertig Meter het geheele dal en ravijn van de Kali Blongkeng vulde. Voorloopig was bekend, dat vijftien personen onder de lava zijn bedolven, terwijl vijfhonderd bouw sawah werd bedolven en verschroeid.

Het gerommel werd steeds zwaarder, doch de aschregen was om drie uur opgehouden.

De uitbarsting van de Merapi boodt een schrikwekkend schouwspel. De vulkaan was bedekt met een enorme zwarte wolk, terwijl nu en dan lichtstralen de donkerte nog meer accentueerden. Het schijnt dat de lavastroom, welke een lengte had van zes kilometer, een breedte van 200 meter en een dikte van 25 meter (bestaande uit millioenen tons gloeiend heet zand, dat er uitzag als grijs poeder en vloeibaar was als water) de bevolking zoo plotseling verraste, dat van hen, die in de nabijheid van een klein dorp aan den arbeid waren, vijftien niet in staat waren te vluchten, door den lavastroom verrast werden en daarin door verbranding den dood vonden.

21 Dec. werd het aantal dooden reeds op 700 geschat, terwijl gevreesd werd, dat nog zeer velen meer, die vermist werden, eveneens verbrand zijn.

Acht inlandsche dorpen zijn totaal verwoest, terwijl een uitgestrekte streek vruchtbaar land bedekt was met gloeiend heet zand, welke stroom nog steeds naar beneden vloeide waardoor andere dorpen met verwoesting werden bedreigd. Duizenden vluchtelingen stroomden de steden van Midden-Java binnen, in vele gevallen van hun zinnen beroofd door de verschrikkelijke tooneelen, die zij hebben aanschouwd.

Het geheele district Stroemboeng is een brandende hel geworden.

De resident, die het getroffen district bezocht, kwam in verscheiden huizen, waar de mannen en vrouwen blijkbaar uit angst voor de komende ramp, zelfmoord hadden gepleegd.

De eruptie is een van de grootste catastrophen, welke Midden-Java ooit getroffen hebben.

Het was onmogelijk in het getroffen gebied door te dringen als gevolg van de levensgevaarlijke gasvorming. De modderstroom bleef zich snel voortbewegen door de Kali Blongkeng, doch deze trad somtijds buiten de oevers, waardoor verschillende dessa's worden overvallen.

Hierdoor waren de menschen niet in staat te vluchten. Langs de wegen werden ineengeschrompelde lijken, in groepen van soms dertig tegelijk, aangetroffen. Tallooze gewonden, meestal met zware brandwonden aan beenen en voeten, zijn in de hospitalen opgenomen.

Afgrijselijke tooneelen speelden zich in enkele huizen af. Voor den desolaten modderstroom staande, zag de resident plotseling een klein jongetje, slechts gekleed in een armoedig jasje, volslagen krankzinnig, met verbrande beenen en voeten. Het ventje werd gered en op den rug van een sergeant naar een ziekenhuis gebracht. De resident bezocht een verlaten huisje, alwaar hij zeven kinderlijkjes aantrof, terwijl de moeder, krankzinnig geworden, zich had opgehangen.

Naar het Wolffbureau uit Berlijn seint, heeft het Hamburger Tropeninstituut uit Medan bericht ontvangen, dat de Hamburger professor dr. Werner Borchardt bij de plotselinge uitbarsting van den „Merapi" op Java is omgekomen.

Omtrent het verongelukken van prof. Borchardt, wordt nader uit Londen bericht:

Ongeveer tien dagen geleden was prof. Borchardt op weg gegaan om een onderzoekingstocht op den Merapi te ondernemen. Sedert dien tijd heeft men niets meer van hem gehoord.

Nader wordt gemeld, dat 18 Dec. 8.40 een uitbarsting van den Merapi plaats vond, waarop onmiddellijk een geweldige zandlahar, er uitziende als grijswit poeder en even vloeibaar als water omlaag stroomde, zoowel in het groote Blongkeng-ravijn als de z.g.n. Blongkeng-ketpil. De lahar was gloeiend heet, zoodat aan weerszijden op grooten afstand 'n verzengende hitte merkbaar was, welke onverbiddelijk allen aanplant vernielde over ettelijke honderden bahoes.

In het ravijn zelf zijn naar schatting circa 200 bahoes onherroepelijk vernield. In een zijravijn werd een inlandsch meisje van 14 jaar bedolven en niet teruggevonden, terwijl bij het gehucht Senen veertien volwassenen den dood vonden. De zandlahar kwam zoo plotseling den berg afstroomen onder luid gerommel, dat de mantri van het seismografisch station te Maron, half gekleed moest vluchten, in verband met de geweldige hitte.

Op 23 Dec. werd op het Departement van Koloniën een telegram ontvangen van den Gouverneur-Generaal van Ned.-Indië van den volgenden inhoud:

„De Gouverneur van Midden Java, A. H. Neys, bezocht 21 dezer wederom de streek van de Merapi-uitbarsting, Hij seinde mij g'steren:

Door nieuwe erupties lahar over Blongkeng-ravijn naar aangrenzende en benedenliggende dessa's gestroomd, waardoor aantal dooden thans naar schatting 700. Veertig gehuchten of dessa's door lahar geteisterd of grootendeels verbrand. Oogst volgens raming 2700 bouw sawah's en tegals verwoest. Honderden stuks groot en klein vee gedood. Zeer veel gehuchten en dessa's in de onderdistricten Toekoen en Stroemboeg door bevolking verlaten. Duizenden vluchtelingen te Toekoen, Salam, Sawangan, Moentilan en Magelang tijdelijk gehuisvest en gevoed. Bevolking angstig doch gedwee en berustend. Bestuur in alle opzichten waakzaam en actief, terwijl het leger op lofwaardige wijze medewerking verleent om de gevolgen van de ramp zooveel mogelijk te verzachten. Het bestuur en evenpol tie in geteisterd gebied versterkt. Heb den Gouverneur te Semarang gemachtigd tot alle uitgaven, welke hij voor oogenblikkelijk noodzakelijke voorzieningen noodig acht.

Sein U spoedig over noodzakelijkheid van moederlandsche hulp, waaromtrent advies Gouverneur ingewonnen."

Een legervliegtuig, dat het getroffen district overvloog, ontdekte in een kleine geheel geisoleerde desa een groep van 75 inlanders bij elkaar hurkend.

De luitenant-vlieger Wegner is, met een legervliegtuig naar het gebied van uitbarsting van den Merapi vertrokken, met opdracht het terrein te verkennen, benevens, indien mogelijk, de bedreigde afgesloten bevolking uit het vliegtuig van levensmiddelen te voorzien door middel van een parachute.

22 Dec. 's avonds negen uur werd omtrent de uitbarsting van den Merapi nog het volgende gemeld.

De situatie is weinig veranderd. De vluchtelingen zijn uit het kamp te Doekoen veiligheidshalve overgebracht naar Moentilan, aangezien Doekoen van drie zijden door den laharstroom wordt bedreigd. De Merapi bromt nog duidelijk hoorbaar en werkt blijkbaar harder dan tevoren. Moentilan is door de in paniekstemming verkeerende bevolking vrijwel ontruimd.

Gisterenmiddag vijf uur werd door den resident besloten, in overleg met den regent en den militairen commandant om de vluchtelingen uit Doekoen naar Moentilan over te brengen, hetgeen op rustige en kalme wijze geschiedde. In Moentilan bevinden zich thans 5000 vluchtelingen. Het totale aantal vluchtelingen wordt tusschen 12.000 en 15.000 geschat. Zij worden thans gevoed door de Intendance van het leger.

Woensdag 24 Dec. heeft de Gouverneur van Midden-Java een vliegtocht over het door de ramp getroffen gebied gemaakt en tevens een bezoek gebracht aan de kampen, waarin de vluchtelingen zijn ondergebracht en waar thans 24.000 personen verblijf houden.

De poging van de militairen en het bestuur, om de tweede dorpen Kenting en Kentong, die door de lahar geheel geisoleerd waren, te bereiken, heeft succes gehad. Zij slaagden er in tot de dorpjes door te dringen en kwamen daar tot de ontdekking, dat de bewoners nog voldoende van voedsel en drinkwater waren voorzien en zij zich niet bewust waren van het gevaar waar in zij verkeerden. Niettemin werden zij over het minst gevaarlijke deel van den laharstroom (waar de massa heet zand en modder was uitgevloeid, tot een dun laagje en zoodoende was afgekoeld), naar veiliger oorden weggevoerd.

Van een merkbare afkoeling van de lahar-massa is nog geen sprake. De lahar rookt en dampt nog overal.

Gebleken is, dat de ontruiming van Doekoen een goede maatregel is geweest. Een hoofdopzichter van den Vulcanologischen dienst deelde mede, dat de toestand in het plaatsje uiterst gevaarlijk is geworden.

De droeve Balans der Merapi-Ramp.

29 December seinde Aneta.

Nu de situatie gekalmeerd is en een algemeen overzicht over de Merapistreek mogelijk wordt, is **de verliezenlijst thans vastgesteld op 1300**, waaronder verscheidene honderden, die worden vermist en ten aanzien van wie men alle hoop om hen terug te vinden heeft opgegeven.

De vulkaan is nog steeds werkende en werpt zand en lava uit, doch voor de bevolking bestaat geen gevaar meer, daar de geheele streek ontruimd is.

850 huizen verbrand, 530 ingestort.

In een twintigtal nederzettingen zijn 2500 stuks groot vee verloren gegaan en meer dan 2600 bahoes, sawahs en bouwland verwoest.

Een Reuter-bericht meldt, dat tengevolge van de uitbarsting volgens de jongste tellingen meer dan vier duizend huizen zijn verwoest.

De totale schade wordt geraamd op f.250.000, inclusief een niet al te lange voeding der vluchtelingen. Indien de steunverleening langer noodig zal zijn dan kan een en ander geraamd worden op f350.000.

In de Russische houtkampen.

Onthullingen van drie ontsnapten.

Het Engelsche Lagerhuislid, Hilton Young, heeft een onder eede bevestigde verklaring van drie uit een sovjet-kamp ontsnapte gevangenen toegestuurd aan minister-president MacDonald.

Volgens deze verklaring leiden in het sovjet-rijk 150.000 gevangenen — boeren, priesters en politieke „misdadigers" — in de woud-kampen een onmenschelijk leven.

De gevangenen moeten, ook al zijn ze ziek, twaalf uur en meer per dag werken.

Ze worden uitgehongerd, geranseld, hebben te lijden van insecten, krijgen geen voldoende kleeding of medische behandeling en sterven dus „als vliegen".

Gevangenen, die te zwak zijn om te arbeiden worden in cachotten geworpen, waaruit ze onmogelijk kunnen ontsnappen.

In een begeleidend schrijven vraagt Hilton Young aan den premier, welke stappen de regeering denkt te ondernemen, om een einde te maken aan deze behandeling, welke een schandvlek door de beschaving is. Hij wil in vertrouwen de namen der ontsnapten noemen en vraagt, of de regeering in verband met den houtinvoer uit Archangel naar Engeland, geen stappen kan doen op grond van de Wet van 1897, op buitenlandsche goederen, die door gevangenen zijn vervaardigd. Mede ten bate der Britsche houtindustrie vraagt Hilton tenslotte stopzetting van den houtinvoer uit Rusland.

MacDonald heeft op dit schrijven geantwoord, dat hij de zaak in onderzoek heeft gegeven.

Nader wordt meegedeeld, dat de verklaring der drie Russische vluchtelingen door middel van een tolk in tegenwoordigheid van een tweede autoriteit, door een stenograaf zijn vastgelegd. De tolk heeft een beëedigde verklaring opgemaakt. De Russen vertelden, dat zij einde Juni te Archangel aan boord van een Britsch stoomschip wisten te geraken. Uit vrees voor wraakmaatregelen tegenover hun familie, die zich nog in Rusland bevindt, verzoeken zij hun namen geheim te houden, alsmede den naam van het schip en de Britsche haven, waarin zij zijn aangekomen.

Toen zij aan wal stapten, konden zij zich niet verstaanbaar maken, zoodat de havenautoriteiten zich genoodzaakt zagen de hulp van een tolk in te roepen. Deze waren zoo getroffen door het verhaal hunner wederwaardigheden, dat zij zich voor hen interesseerde en een verzoekschrift richtten tot de regeering, tengevolge waarvan de menschen mochten blijven en ook arbeid konden verrichten. De vluchtelingen hebben boomen moeten vellen en zagen, om zich voor het transport gereed te maken. In de verschillende komgemeenten bevonden zich volgens hun opgaven de volgende aantallen gevangenen: Vishesky (aan den noordelijkeu Dwina-oever) 30.000; Ussolsk 10.000; Penujsky 25.000; Kotlas 30.000; Solovetsky 20.000; Kema 20 000. Te Koermansk werd pas nog een kamp ingericht.

De gevangenen, die vreemde talen machtig waren, mochten niet bij de verscheping te Archangel dienst doen, uit vrees, dat iets naar het buitenland zou uitlekken.

De arbeidsdag duurde 12 uur, zonder rustdagen. In dien tijd moesten zij een bepaalde hoeveelheid arbeid verrichten. Voor zieken werd geen uitzondering gemaakt, vandaar het groot aantal dooden. De ophooping van het werk tengevolge van de vele sterfgevallen, kwam er op neer, dat de anderen nog meer moesten aanpakken. In den winter is de temperatuur 75 graden; het voedsel is onvoldoende en slecht. En voor het minste of gerinste werd bij wijze van straf het rantsoen nog verminderd. De verstrekte soep werd vaak samengesteld uit rotte visch; warm drinken bestaat alleen in warm water, zonder bijvoeging van thee of suiker.

Vele gevangenen dronken uit de rivier water en werden daardoor ziek. Pakjes levensmiddelen of kleeren, door familieleden gezonden, bereikten de gevangenen nooit. Wie verwondingen opliep bij den arbeid, moest toch doorwerken. De communisten zeiden dat het zoo erg niet was wanneer de gevangenen in zulk een toestand stierven, zij waren toch maar menschen, die de inzichten der bolsjewiki niet deelen. Onder de gevangenen zijn echter ook eenige duizenden ongeletterde boeren, die zich nooit met eenige politiek hebben bezig gehouden. In het kamp Penujsky werden de dwangardeiders gedwongen te slapen in tenten bij een temperatuur van 55 graden en het was hun verboden verblijf te houden in de hutten, die zij zelf hadden opgetrokken. Alleen in Archangel zijn eenige gevangenen onderbracht in barakken. Wie tracht te ontsnappen wordt onmiddelijk neergeschoten. Agenten van de gepoe houden het toezicht en het is meermalen voorgekomen, dat een agent eenvoudig een man neerschoot, omdat hij dacht dat de man wilde vluchten.

Vrouwen en kinderen van gevangenen worden meestal tegelijk gearresteerd en naar kampen in andere deelen van Rusland gezonden. Geld en goed wordt verbeurd verklaard. Aan de Lusa-rivier in het noorden is zulk een concentratiekamp, waarin zich 30.000 vrouwen en kinderen bevinden.

Met betrekking tot de priesters verklaarden de ontsnapte Russen, dat ook dezen naar de houtkampen worden gezonden om er dwangarbeid te verrichten. Hun straf is alleen het gevolg van het feit dat zij priester zijn. Het eenige voorrecht dat hun gelaten wordt is dat zij hun baard mogen behouden.

CENSUS.

The Chief of the Population Office, reminds those persons THAT WERE OMITTED IN THE RECENT CENSUS OF THEIR DUTY TO NOTIFY SUCH OMISSION TO THE EMPLOYEE OF THE POPULATION OFFICE OF THE ISLAND OF THEIR RESIDENCE, BEFORE FEBRUARY 1st.

The head of each family is responsible of giving such notification for each member of his family that has been omitted.

Curaçao, Januari 1931.

The chief of the Population Office.

1-2 C. M. MEYBOOM.

Merkwaardige droomen.

In 1922 kwam door een verkeersongeval een boer, zekere James L. Chaffin uit Noord Carolina om het leven. De boer, die vier zonen had, had indertijd een testament gemaakt waarin hij zijn geheele vermogen naliet aan zijn derde zoon en dus de drie anderen, benevens zijn vrouw, onterfde. In 1919 werd Chaffin zwaar ziek. Daar hij meende, spoedig te zullen sterven, verdiepte hij zich in den Bijbel en onder den indruk daarvan, maakte hij een tweede testament, dat als volgt luidde: „Onder den indruk van het 27ste hoofdstuk van het eerste boek van Mozes, heb ik besloten, dat mijn geheele nalatenschap onder mijn vier zonen broederlijk zal worden verdeeld. Geen van hen mag meer ontvangen dan de ander, alle vier zullen verplicht zijn voor hun moeder te zorgen".

Nadat James Chaffin het testament had verzegeld, legde hij het in den Bijbel en wel tusschen de pagina's van hoofdstuk 27, waarin de broedertwist tusschen Jacok en Esau wordt behandeld en plakte de beide bladen aan elkaar; opdat het testament evenwel niet verloren zou gaan, schreef hij op een bordpapier: „Sla in den Bijbel van uw vader het 27ste hoofdstuk van het eerste boek van Mozes op." Het stuk bordpapier stak hij vervolgens in een der zakken van zijn broek.

De man genas weer, doch stierf, zooals reeds gezegd, in 1922 ten gevolge van een verkeersongeval. Aangezien slechts het eerste testament werd gevonden, kreeg de derde zoon de geheele erfenis. De drie andere zonen probeerden nog wel de geldigheid van dit testament te betwisten, doch zij slaagden daarin niet. Drie jaar later echter zag de tweede zoon zijn overleden vader driemaal achter elkaar in zijn droom. De vader droeg zijn werkbroek en wees steeds naar een der zakken, waaruit hij steeds een testament haalde. De zoon spoorde de bedoelde werkbroek op en doorzocht de zakken. Inderdaad werd het bordpapier gevonden. Met behulp van drie vrienden ging hij nu naar den Bijbel zoeken. Het heele huis werd overhoop gehaald, in alle hoeken en gaten werd gespeurd, tenslotte werd de Bijbel op den zolder gevonden. In tegenwoordigheid van de drie getuigen, die bij het zoeken hadden geholpen, werd het boek opengeslagen op de aangeduide plaats en vond men het testament tusschen de aan elkaar geplakte bladen. Er begon nu een proces, waarin dertien getuigen werden gehoord. Zij waren het er allen overs eens, dat het handschrift van het testament dat van J. Chaffin was. Uit de verhooren bleek ook, dat Chaffin nooit over het testament had gesproken en dat niemand van het bestaan ervan had geweten. De rechtbank erkende tenslotte de echtheid van het gevonden testament.

VRIJWILLIGERKORPS „CURAÇAO"

Jaarlijksche Algemeene Vergadering op Donderdag den 29sten Januari des avonds om 8 uur in het lokaal op het Rif.

Willemstad Januari 19/31

De President.

C. N. WINKEL.

KENNISGEVING

dat met ingang van heden onze Procuratiehouder,

de Heer S. A. SENIOR,

vennoot onzer firma is geworden.

Curaçao, 1 Januari 1931.

EDWARDS, HENRIQUEZ & CO.

3—3

Ch. J. Samson,

ARTS, Otrabanda Brionplein No. 20, is wederom te consulteeren. 2-2

TE HUUR.

Huis No 5 Wolkstraat, met moderne Badinrichting, W. C. en keukenwaschbad. —

Verdere inlichtingen

2—2 MADURO JR. Co.

Wordt lid van het „Apostolaat der Zee." Zendt lectuur voor het „Apostolaat der Zee".

MADURO'S BANK

Curaçao.

Balans of 31 December 1930.

ACTIEF.		PASSIEF.	
Aandeelen en effecten beneden de marktwaarde	Fls 3 333.502.95	Kapitaal	Fls 1.000.00[illegible]
Obligatiën op termijn en credieten op rekeningen courant enz.	6.752.008.11	Reserve Fonds	2.000.00[illegible]
Gedisconteerde wissels	432.549.98	Risico Fonds	100.00[illegible]
Banken	2.064 350.15	Depositos	10.270.87[illegible]
Kassa	788.467.86		
	Fls 13.370 879.05		Fls 13.370.87[illegible]

De Administrateur Directeur

2—2 J. A. CORREA.

N.V. HOLLANDSCHE BANK VOOR WEST-INDIE

STATEMENT OF CONDITION

June 30th, 1930.

LIABILITIES		ASSETS	
Capital authorized Fl. 4.950.000 Ordinary, „ 50.000 Preferred	Fl. 5 000.000	Cash in Hand and at Bankers	Fl. 1.960.054
		Due by Correspondents	„ 3.901.394
		Government, Municipal and other Securities	„ 1.016.925
Capital paid up	Fl. 1.000.000	Bills receivable	„ 966.470
Reserve Fund	„ 90.000	Advances to Customers on Current and other Accounts	„ 4.075.706
Special reserve	„ 175.000	Liabilities of Customers for Acceptances as per contra	„ 83.060
Current, Deposit and other Accounts	„ 10.714 601	Sundry Assets	„ 32.521
Acceptances on account of Customers	„ 83 060	Buildings, etc.	„ 111.923
Bills payable	„ 6 693		
Sundry Liabilities	„ 13 377		
Undivided Profits	„ 65.322		
Total	Fl. 12 148.053	Total	Fl. 12.148.053

3—3

Leest: „RECHT DOOR ZEE"

Abonnementsprijs fl. 2.50.

BEKENDMAKING.

CURAÇAOSCHE BANK.

De Directie van de Curaçaosche Bank maakt hierbij ter voldoening aan Art. 1 afd. 3 sub 3 van haar reglement (P. B. No. 9) bekend, dat met ingang van 1 Februari a. s. nieuwe bankbiljetten door haar worden uitgegeven van de waarden F. 5,—, F. 10,—, F. 25,—, F. 50,—, F. 100,— F. 250,— en F. 500,—.

De nieuwe bankbiljetten zijn groot 156,4 x 66,6 m.M.; bij de voorzijde van alle waarden is de onderdruk rood en groen en de plaatdruk donkergroen, doch verschillen de vignetten daarop, vertoonende dat van het biljet van F. 5,— en van het biljet van F. 500,— twee verschillende gezichten van Curaçao, dat van het biljet van 10,— een gezicht van Aruba, dat van het biljet van F. 25,— een gezicht van Bonaire, dat van het biljet van F. 50,— een gezicht van St. Martin, dat van het biljet van F. 100,— een gezicht van St. Eustatius en dat van het biljet van F. 250,— een gezicht van Saba, terwijl onder dit vignet het watermerk CUR. BANK duidelijk zichtbaar is.

Bij de achterzijde van het biljet van F. 5,— is de onderdruk lichtblauw-lichtrood en de plaatdruk helderblauw,

van het biljet van F. 10,— de onderdruk lichtrood-lichtgroen en de plaatdruk donker-olijfgroen,

van het biljet van F. 25,— de onderdruk lichtviolet-geelbruin en de plaatdruk diepzwart,

van het biljet van F. 50,— de onderdruk lichtgroen geelbruin en de plaatdruk donker-geelbruin,

van het biljet van F. 100,— de onderdruk lichtrood-lichtgroen en de plaatdruk donkerviolet,

van het biljet van F. 250,— de onderdruk groengeel-lichtblauw, en de plaatdruk olijfgroen en

van het biljet van F. 500,— de onderdruk lichtviolet-oranjegeel en de plaatdruk helderrood.

De verschillende waarden zijn in een vierkant van boven het vignet in letters uitgedrukt, voorzien van de handteekeningen van den Voorzitter en den Secretaris, terwijl ter rechterzijde daarvan groote cijfers en ter linkerzijde kleinere cijfers staan gelijk aan die waarden.

Aan de achterzijde in een vierkant vak staat het Nederlandsch wapen en is hierboven de tekst van Art. 215 van het Wetboek van Strafrecht afgedrukt, ook komen daarin tweemaal voor de opdruk Curaçao 1930 (links boven en rechts onder) en tweemaal de nummering (rechts boven en links onder), voorts aan weerskanten van het vak ook groote cijfers gelijk aan de waarden.

Curaçao, den 14n Januari 1931.

De Secretaris, De Voorzitter

A. THIELEN. H. SCHOTBORGH

„Apostolaat der Zee"

Geef U op bij:

VAN EEDEN, Loods, of

C. KRAMER, Ambtenaar v. Stoomwezen

Bekendmaking.

De Procureur-Generaal, Hoofd der Politie in Curaçao, *waarschuwt* hierbij alle bestuurders van motorrijtuigen in hun eigen belang de wettelijk toegestane *maximum snelheden* te weten in het algemeen 30 K.M. voor het stadsdistrict en 50 K.M. voor de buitendistricten, en in het bijzonder als op de groene verkeersborden aangegeven met witte cijfers, *strikt in acht te nemen*, bij niet naleving waarvan hun *rijbewijzen* overeenkomstig de desbetreffende wettelijke bepalingen door ondergeteekende zullen worden *ingetrokken*.

Willemstad, Curaçao, 20 Januari 1931

De Procureur - Generaal,

Hoofd der Politie vd.

1—3 M. V. DIJK.

Bekendmaking.

De Procureur Generaal in Curaçao brengt hierbij in herinnering, dat het krachtens het bepaalde bij de verordening van den 20n Juli 1926 (P.B.No.60), met betrekking tot de in het wild levende vogels, alhier bekend onder de naam van „troepialen" (Icteridae) verboden is deze of eieren dan wel de nesten daarvan te vangen, te dooden, te vervoeren, te koop aan te bieden, te verkoopen, af te leveren, ten verkoop of ter af ter aflevering in voorraad te hebben of uit te voeren, uit te halen of te vernielen of te verstoren.

Willemstad, Curaçao, 17 Januari 1931

De Procureur - Generaal v d.

1—3 M. V. DIJK.

Apostolaat der Zee

Vraagt boeken — Nederlandsch, Engelsch en Spaansch, — voor onze schelingen.

Wie helpt er?

Ook genegen gebruikte boeken, mits in goeden staat, te koopen.

Adres: H. VAN EEDEN, *Loods Pietermaaiweg*

of PATER I. VERRIET, *Otrabanda*

Steunt het „Apostolaat der Zee."

De economische wereldcrisis.

en de verantwoorlijkheid der Katholieken.

In de Winterthurer Hochwacht schrijft Jozef Scherrer, de vroegere voorzitter van het I. C. V.: „Het wereldkapitalisme blijft op betreurenswaardige wijze in gebreke. De afkeer voor het natuurlijke doel van de staatshuishoudkunde, in de behoeften van de menschen te voorzien, de bevrediging van alle stoffelijke en geestelijke behoeften te verzekeren, doet haar ontzettende gevolgen rijpen. De overspannen zucht naar winstbejag, de genotzucht moet tot een catastrofe voeren. Nu wordt het de moderne wereld, voor zoover zij zien wil, duidelijk, dat, wanneer men een verkeerde opvatting heeft over de levens- en wereldkwesties, ook de uitwerkingen verkeerd en verderfelijk moeten zijn. Zeker, de oorzaken van de crisis zijn menigvuldig; zij zijn van economischen, technischen, politieken en principieel-zedelijken aard. Wil men den economischen en socialen ondergang verhinderen, dan moet men onverbiddelijk naar de oorzaken zoeken en de overeenkomstige gevolgtrekkingen maken.

De zorgeloosheid en onverschilligheid tegenover openbare en sociale gebeurtenissen, moet ook in het katholieke volk verdwijnen,

Het gevoel van verantwoordelijkheid voor de toekomstige vorming van het economische en sociale leven moet over de geheele linie levendig worden. Misschien staat het wereldcommunisme op den dag van vandaag dichter dan ooit bij zijn doel. Werkeloosheid is beslist onverantwoordelijk .... Het uur is gekomen, waarop de katholieke wereld en met haar alle die het goed meenen, de christelijke sociale leer met den grootst mogelijken ijver moeten ontwikkelen en in praktijk brengen. Bij de heerschende crisisstemming en een steeds toenemend pessimisme, een ware toestand van vertwijfeling, is voorlichting en aansporing dubbel geboden. Het volk dat in de schaduwzijde van het leven staat, moet kunnen zien en ondervinden dat het christendom in zijn diepste wezen een sociale godsdienst is, die de heele maatschappij moet omvatten, in alle levensverhoudingen moet doordringen en elke handeling van den mensch moet beïnvloeden en leiden.

De godsdienst heeft — en daarom zijn we zeker van de overwinning, — niets van haar zegenende kracht verloren en haar principieele ontplooiingskracht voor het openbare leven is onveranderd en onverzwakt gebleven.

De mensch.

Ford, in wien het ultra-kapitalisme van Amerika als 't ware verpersoonlijkt is, gaat nieuwe stappen zetten op den weg der „rationalisatie". Hij blijft in de lijn van het koele, nuchtere verstand, logisch als de samenstelling van een machine.

Zijn productiesysteem van de grootst mogelijke werkverdeeling heeft een grens bereikt. De mensch, zooals hij nog is, kan in dit systeem niet verder meer. Hij behield nog eigenschappen, welke zich met mechanisatie niet verdragen.

Daarom gaat Ford scholen bouwen, om nieuwe menschen te vormen. Daar zal worden geleerd hoe de menseh zich, volgens wiskundige formules, moet voeden, om zoo weinig mogelijk tijd te verliezen. Leervakken als taal, geschiedenis, kunst en muziek worden afgeschaft. Voor den industrieelen mensch, vooral voor den arbeider, hebben zij geen waarde. Rekenen en cijferen, koopen en arbeiden, handel en industrie, economie en techniek worden hoofdzaak. Geen dichterlijk idealisme meer, geen gevoel voor het schoone, geen hart voor het goede, alles koel verstand en technische logica.

Hieruit moet groeien: de mechanische mensch, de mensch, die aan niets anders meer denkt en voor niets anders meer deugt dan voor den arbeid aan de machine.

* * *

De uitersten raken elkaar. Tusschen ultra-kapitalisme en bolsjewisme is het verschil niet groot. Voor beiden is 's menschen welzijn een rekensom. Slechts is er dit onderscheid, dat men bij de éene groep te maken heeft met individueel (zichzelf-verrijkend) en bij de andere met collectief (gemeenschappelijk) kapitalisme. Welliswaar een tegenstelling, maar voor mensch en maatschappij alleen maar een andere naam voor dezelfde kwaal.

De communisten in Rusland eischen alle geestkracht van hun volk op voor een vijf-jaren-plan van nooit gekende industrialisatie. Reuzenindustrieën worden tot stand gebracht en de landarbeider moet in korten tijd de geestelijke verandering tot fabrieksarbeider ondergaan. Niet vrijwillig, doch met ruw geweld.

Naast ver doorgevoerde werkverdeeling, overgenomen van de Amerikanen, stellen zij ook het nieuwe denkbeeld van Ford. Zij geven het slechts een andere naam.

De menschen moeten niet alleen van eigen bedrijf, maar ook van eigen huis en haard, van eigen initiatiel, aanleg en gezindheid worden beroofd. Zooals zij werken in reuzenfabrieken, wonen zij in groote kazernes. Hunne kinderen worden opgevoed in kinderbewaarplaatsen en in centrale scholen, collectief en in groepen gevormd, alles ingericht volgens het drie-ploegenstelsel van de fabriek. Geen vrijheid van arbeid, van vriendschap, van leeren, denken en handelen; alles moet passen in het systeem.

Men noemt dat de ontwikkeling van den collectieven mensch

* * *

Maar geen menschelijk vernuft evenaart het wonderwerk der schepping.

God heeft den mensch geschapen naar Zijn beeld en gelijkenis. En Hij gaf hem alles, wat zijn leven kan verrijken: de volle heerlijkheid der natuur, een geest, die wonderen werkt en in zijn lichaam een ziel, zóó fijn besnaard en zóó groot, dat zij al die heerlijkheid genieten kan en kan opstijgen tot het hodgste ideaal, dat aarde en hemel, tijdelijk en eeuwig geluk verbindt. Volgens die bewonderenswaardige natuur is de mensch, hoe nederig ook, geplaatst in de orde der samenleving, eene persoonlijkheid, ver verheven boven al het geschapene, dat hij zich dienstbaar kan maken. Maar tevens leeft hij in het kindschap Gods, dit wil ook zeggen: in de menschelijke broederschap.

Van dien mensch hebben ultrakapitalisme en communisme een caricatuur gemaakt. Hij is niet, hij kan niet zijn en nooit zal hij kunnen worden de „mechanische mensch", noch de „collectieve mensch", hij is de christenmensch.

Hsgn.

Majoor Franco spreekt

Hoe koning Alfons den dans ontsprong.

Een bijzondere correspondent van de Daily Express, mr. H. J. Greenwall, had een zeer belangwekkend interview met majoor Franco, die kort geleden van plan was het koninklijk paleis te Madrid te bombardeeren.

Aan dit interview, dat aan de Spaansche en Portugeesche censuur ontsnapte, ontleenen wij het volgende:

„Hoe slaagde u erin" vroeg mr. Greenwall het eerst, „uit de gevangenis te Madrid te ontvluchten?"

„Wel", zei majoor Franco glimlachend, „ik had zes verschillende plannen uitgedacht en ten slotte heb ik, om zoo te zeggen, eenvoudig den grendel opgelicht en ben naar buiten gewandeld. Dat was nu juist niet zoo buitengewoon moeilijk. Na mijn ontvluchting heb ik Madrid echter geen oogenblik verlaten, maar ik hield mij verborgen bij vrienden.

Het Spaansche republikeinsche comité had den staatsgreep tot in de kleinste bijzonderheden voorbereid."

Waarom revolutie?

„Waarom tracht u een revolutie te verwekken?", vroeg mr. Greenwall daarop.

„De koning moet heengaan", antwoorde majoor Franco. „Wij moeten Spanje bevrijden uit de banden der tyrannie en het maken tot een Europeesche natie. Thans is het niets meer dan een Marokkaansche natie.

Wanneer de republiek zal worden gesticht, zal de koning verhoord worden voor een nationale vergadering en dan zal hij verantwoording hebben af te leggen voor wat hij op economisch en politiek gebied gedaan heeft.

Indien de poging, om een republiek te stichten, reeds ditmaal geslaagd was, ware Alcala Zamora president geweest; nu echter is hij in de gevangenis."

„Waar haalde u het geld vandaan, om de voorbereidende maatregelen te nemen?" vroeg mr. Greenwall.

„Het antwoord op deze vraag," zeide majoor Franco, „is heel eenvoudig: wij hadden geen geld. Ieder van ons gaf, wat hij geven kon.

Onze revolutiepoging in Madrid kostte ons ongeveer twee duizend pond, niet meer."

„En wat speelde u persoonlijk voor rol in de revolutie?" ging mr. Greenwall voort.

Kinderen redden Koning Alfonso.

„Mijn taak was, het paleis te bombardeeren". antwoorde majoor Franco, „en ik was reeds op het punt de bommen uit te werpen, toen ik een aantal kleine kinderen zag spelen op de Plaza del armas, in de nabijheid van het koninklijk paleis. Indien deze kinderen hier niet gespeeld hadden, had ik het paleis totaal vernield.

Ik keek naar beneden en mijn hand raakte de handle reeds aan, om een bom uit te werpen, toen ik tot mij zelfs zei: „Neen, zoo iets kan ik niet doen. Waarom zouden al deze onschuldige levens moeten worden opgeofserd?

En ik trok mijn han van de handle terrug.

Ik heb zelf helaas wel geen kinderen, voegde hij er aan toe, maar mijn broers hebben er en waarschijnlijk heb ik onbewust aan hen gedacht.

Ik bleef daarop doorvliegen boven de stad en het teeken, dat een golf van republicanisme over Spanje zou hebben doen uitstroomen, werd niet gegeven. De revolutie was van dit oogenblik af mislukt, want het bombardement van het koninklijk paleis zou het teeken zijn voor den opstand in Madrid.

Verdere plannen.

„Mijne mede-officieren en ik hebben besloten, ging Franco verder, Portugal te verlaten en verdere plannen uit te werken; ik zelf ga voor korten tijd naar Parijs en mijn mede officieren naar België en Duitschland.

Maar dat alles is natuurlijk slechts tijdelijk. Wij zullen niet stil zitten. Denk niet, dat de rerepublikeinsche gevoelens in Spanje dood zijn!"

Franco, de geluksvogel.

Naar uit Madrid gemeld wordt is bij de trekking van de groote Spaansche loterij gebleken, dat een hoofdprijs van 1.389,000 francs aan den thans voortvluchtigen majoor Franco ten deel is gevallen.

Het bericht is nog niet bevestigd.

BEKENDMAKING.

Door den Edelgrootachtbaren Heer Dr. A. W. J. M. Desertine, Rechter-commissaris in het faillissement van Teófilo Kaluf, wonende alhier, van beroep koopman, is bepaald:

1o. dat de termijn binnen welken de schuldverorderingen moeten zijn ingediend, zal eindigen den 28sten Februari 1931;

2o. dat de verificatievergadering zal gehouden worden op Dinsdag, den 31sten Maart 1931 des voormiddags te 10 uur, in het lokaal ten Raadhuize alhier.

Curaçao, 8 Januari, 1931.

De Curator

3—3 *I. L. C. MONSANTO.*

CH. J. SAMSON, Arts,
betuigt hierbij zijnen hartelijken dank voor de blijken van belangstelling gedurende zijne ziekte ondervonden. 2-2

VERLOOFD

Frans Marius Burghardt

EN

Maria Catharina Palm

Eenige kennisgeving

Willemstad 11 Jan 1931.

2—3

VERLOOFD

Friedrich Schübert

en

Maria Request.

Eenige kennisgeving.

3—2 Curaçao 11 Januari 1931.

Buitenland.

Het vijfjaren-plan.

De sovjet-dictator Stalin blijkt zijn macht steeds meer te willen uitbreiden. Tot dusverre had hij zich tevreden gesteld met de overigens buitengewoon invloedrijke functie van secretaris-generaal der communistische partij der sovjet-unie. Nu is hij ook benoemd tot lid van den raad voor arbeid en verdediging, waaruit men kan afleiden, dat hij zich ook, op geheel bijzondere wijze, voor het roode leger en de roode vloot wil interesseeren.

Belangwekkend is ook het overigens niet geheel onverwachte bericht, dat het politieke bureau besloten heeft den voormaligen voorzitter van den raad van volkscommissarissen Rijkoff voor een belangrijke functie in het buitenland, een gezantschapspost dus, voor te stellen. Geheel natuurlijk wordt daarbij aan de twee meest controleerbare ambassades, die van Rome en Londen, gedacht. Daar deze echter op het oogenblik niet open zijn, zal Rykoff voorloopig te Moskou moeten blijven, zonder eenig politiek ambt, en, het spreekt vanzelf, onder de betrouwbare bewaking der gepoe, die wel zal weten te verhinderen, dat de rechtsche oppositie zich nogmaals rond dezen toekomstigen banneling groepeert.

De gepoe ontwikkelt overigens de laatste dagen wederom een buitengewone activiteit. De meeste harer daden blijven voor de buitenwereld geheel verborgen en als men nu en dan iets van haar werkzaamheid hoort, kan men er van verzekerd zijn, dat een bijzondere bedoeling bij de publicatie er van voorzit.

Op het oogenblik is die bedoeling zeker scherp aan te geven, dat de strijd tegen de rechtsche oppositie onverbiddelijk voortgezet wordt. De generale lijn van Stalin moet onvoorwaardelijk gevolgd worden, wie van deze duidelijke richting afwijkt, stelt zich aan de ernstigste gevolgen bloot.

Na de leiders der praw-oeklonniki Rykoff, Tomski, Oeglianoff getroffen te hebben, zijn nu de mindere goden aan de beurt, en dezer dagen heeft het noodlot een vijf en veertig financieele staatsambtenaren te Nowossibirsk getroffen, die er van beschuldigd worden de koelaki, de rijke boeren, te hebben gesteund en bevoordeeld, waardoor de sovjetstaat voor millioenen benadeeld zou zijn. Gelijk te verwachten was, hebben alle gearresteerden reeds hun misdaad bekend en binnenkort kunnen we dus weer een sensationeel proces met de bolschewistische ensceneering verwachten.

Al deze gebeurtenissen encadreeren het feit, dat Moskou zijn harde vuist op de arbeiders van het sovjet-paradijs heeft doen neerkomen door een reeks draconische maatregelen tot verhooging der arbeidsprestatie.

Het commissariaat van den arbeid heeft namelijk nieuwe bepalingen uitgevaardigd, waardoor de strengste discipline in fabrieken en werkplaatsen doorgevoerd moet worden. Als de arbeiders de discipline systematisch schenden, zullen zij, naar het oordeel der leiders, eenvoudig zonder termijn ontslagen worden, terwijl zij gedurende zes maanden in geen enkel ander bedrijf arbeid zullen krijgen. Hebben er kwade bedoelingen voorgezeten, dan volgen gerechtelijke straffen. Deze draconische verordening vult de vroegere aan, welke reeds verbood, dat men vrijwillig van betrekking zou veranderen en werd uitgevaardigd om zoo snel mogelijk het vijf-jarenplan door te zetten, zooals door de executieve commissie der partij reeds geëischt is, bij de vaststelling van het schema voor 1931.

Het derde jaar van het plan, dat het „beslissende" wordt genoemd, begint den 1sten Januari. Kenmerkend voor de nieuwe richtlijnen is de concentratie van alle beschikbare middelen en het vermijd en van een verspilling de krachten over een bijna eindelooze reeks parallele bedrijven. Men heeft daarvoor vele punten laten vallen om andere te kunnen bespoedigen, met het onvermijdelijke gevolg, dat van het harmonische, maar theoretische plan van 1928 niet veel overblijft.

De volle nadruk wordt nu gelegd op kolen, metalen, veeteelt en verkeerswezen. Met alle voorhanden middelen zal Kusnezk in Siberië tot kolenbasis, de Oeral en de Altai tot metaalbasis van het Oosten worden georganiseerd. Het volksvermogen zal met 35 procent tot 49 milliard roebel worden opgevoerd, waarvan de staat voor zijn socialiseerende doeleinden ongeveer 65 procent zal opeischen. De nieuwe kapitaalsbeleggingen zullen 17 milliard roebel bedragen o.m. 5½ voor de industrie, 2 voor de electriseering, 3 voor het transportwezen en 4 voor den landbouw.

Bij dit program treedt duidelijk het streven om de industrialiseering in dienst der landsverdediging tegenover het algemeen welzijn te stellen naar voren. Het radicale program van Stalin: organisatie van de groot-industrie en collectiveering van den landbouw, zonder met de behoeften der menschen rekening te houden, wordt er ten volle door uitgevoerd.

Hoe dit grootsche werk echter gefinancierd moet worden, wordt geheel in het midden gelaten. Er is één doel: de bolschewiseering, daarvoor wijkt alles. Klaarblijkelijk zelfs het gezonde verstand.

Msbd.

Mensch en machine.

Onverdiende en kunstmatig geschapen ellende.

Het officieele pauselijke orgaan, de Osservatore Romano, wijdt de volgende interessante beschouwingen aan het probleem van de steeds meer voortschrijdende mechaniseering en rationalisatie, welke ons via Schöne Zukunft onder oogen kwamen.

Men beweert, en met recht, dat een der hoofdoorzaken van de steeds meer toenemende werkloosheidscrisis de ongehoorde ontwikkeling, welke de mechanisatie genomen heeft. De na-oorlogstijd is in 't bijzonder rijk geweest aan uitvindingen en iederen dag weer om worden wij opnieuw voor de feiten van de wonderen der techniek gesteld. Deze voortgang is zoo snel, dat zij het cultuurleven als 't ware voorbij streeft. 's Menschen geest zoekt en speurt immer verder, is immer werkzaam, en den mensch wordt geen tijd gegund zich te herstellen en te bezinnen in het door de machine uit het evenwicht geslagen leven. Want plotseling worden wij weer voor een nieuwe vinding gesteld, die de toestanden nog meer toespitst. Een vluchtige blik op het veelkleurige dagelijksche leven rondom ons overtuigt ons van de snelheid, welke het ontwikkelingsproces thans doormaakt.

Voldoende is te wijzen op de ontwikkeling van het verkeerswezen: van spoorbaan tot auto, van luchtschip tot vliegtuig, welke een snelheid kunnen bereiken van 500 K. M. Eenzelfde beeld vertoonen verschillende takken van productie en arbeid.

Een werk, voor welks uitvoering men vroeger drie of vier maanden noodig had en waarvoor een leger van 300 man moest worden aangesteld, wordt thans in veertien dagen of in drie weken afgedaan.

Vooral in het landbouwbedrijf is de invasie van de machine gevoeld. Landen, die voor eenige jaren terug nog duizenden en duizenden arbeiders trokken om in de bedrijven te werk te worden gesteld, moeten zich nu voor den stroom van arbeiders hoeden, wijl de productie ongehoord is gestegen. Ook op handelsgebied heeft de machine haar plaats ingenomen. De automaten hebben hier veel personeel overbodig gemaakt.

Al deze uitvindingen, al deze machines zijn een deel van wat wij den vooruitgang noemen. En wij wagen niet hierover 'n veroordeeling uit te spreken, zij het alleen reeds om het gevaar te ontloopen voor achterlijk te worden gehouden. Toch zal niemand kunnen bestrijden, dat deze vooruitgang, naast vele voordeelen, ook vele nadeelen met zich heeft meegebracht, om ons alleen reeds tot het probleem der werkloosheid te beperken. Dit is ongetwijfeld een van de grootste nooden van dezen tijd. En deze mistoestand zal blijven voortduren, zoolang het niet gelukt de uitvindingen en de machines die rol toe te wijzen, welke hun toekomen: de rol van een werkelijken vooruitgang.

Bij den stormloop, waarmede het moderne leven voorwaarts ijlt, laat het zich niet aanzien, dat in dezen noodtoestand spoedig verbetering zal worden gebracht. Slechts ten koste van zeer veel moeite, studie en arbeid zal men deze crisis, welke in alle landen heerscht, te boven kunnen komen. En wanneer wij ook al den strijd tegen dezen toestand gaan aanbinden, gaan we nog niet de machine als zoodanig bestrijden. De machine dient beter te worden gebruikt, opdat zij rijkere vruchten afwerpt. Onbeschaafde volkeren kunnen niet zichzelf regeeren, omdat zij daartoe niet zijn opgevoed. De ervaring leert, dat 't moeilijker is een nog onvoldoend gevormd volk zelfbestuur te geven, dan het onmondig te houden. Ditzelfde is van toepassing op het gebied der uitvindingen.

De wereld, die zoo geheel plotseling voor de nieuwe uitvindingen werd gesteld, is tot op heden niet in staat gebleken, de tot haar gebruik gestelde machines ten volle tot eigen voordeel aan te wenden. Men beoogt slechts het onmiddellijk profijt van de machine, de mogelijkheid om spoedig rijk te worden. Aldus vergat de mensch, dat de machine hem is gegeven tot dienst der menschheid; hij heeft in zijn jacht naar geldelijk en tijdelijk gewin de doelstelling omgekeerd, toen hij de menschheid in dienst stelde van de machines.

Zoolang de mensch zijn gezond menschenverstand niet zal hebben teruggevonden, zoolang hij den zin voor proporties niet opnieuw zal hebben ontdekt, zoolang hij niet de rangorde zal hebben hersteld, die bestaan moet tusschen de verschillende elementen der productie, zoolang hij niet zal besloten hebben de machine onvoorbehouden in dienst der menschen te stellen, zal de wereld een onverdiende en kunstmatig geschapen ellende lijden. Deze aanklacht mag op het eerste gezicht te hard schijnen, zij is nochtans de volle waarheid, gegrond en logisch. Ieder moet meehelpen dezen noodzakelijken ommekeer naar normale verhoudingen te helpen bespoedigen, de menschen te helpen ontrekken aan dezen verderfelijken machinedienst en hun weder de hun toekomende eereplaats aanwijzen. Wij willen ons geen illusies maken. Deze ommekeer zal zich slechts heel langzaam voltrekken, omdat, wil hij werkelijkheid worden, hij eerst in de geesten der menschen moet worden voorbereid . . . . .

De ommekeer gaat langzaam. Maar de ellende stijgt snel. In Amerika, het rijke voorspoedige Amerika zijn nu al 4.860.000 werkloozen en de voorzitter van de Amerikaansche vakvereenigingscentrale voorspelde, dat dit getal in de maand Februari vermoedelijk tot 7 millioen zou zijn gestegen.

In andere groote landen zijn de cijfers navenant.

Wat moet er uit dit alles worden?

Mgr. Costantini over China.

Heldhaftige missionarissen

Men schrijft uit Rome aan de Msbd.:

Den 22sten December j.l. is hier de apostolische delegaat in China, mgr. Celso Costantini, aangekomen. De Kerstdagen bracht mgr. Costantini door bij zijn broer, den bisschop van Spezia, mgr. Giovanni Costantini.

In Januari van het volgend jaar zal de pauselijke delegaat deelnemen aan de missieweek, die door den missiebond der Italiaansche geestelijkheid georganiseerd wordt.

Mgr. Costantini verklaarde, dat alle geruchten over hem, als zou hij China gaan verlaten, of door den H. Vader tot een andere hooge kerkelijke waardigheid worden verheven, absoluut onwaar zijn. Mgr. Costantini zal zijn vacantie in zijn vaderland doorbrengen en tevens een kuur maken, daar hij lijdt aan rheumatiek.

Mgr. Costantini deelde ook enkele zeer interessante bijzonderheden mede over den toestand in China.

Het buitenland, zeide hij, meent ten onrechte, dat de voortdurende opstanden en in het algemeen het optreden der Chineesche roovers bende karakteristiek zijn voor het geheele Chineesche volk.

Het is waar, dat de nationalistische gevoelens in het geheele Chineesche volk steeds meer en meer oplaaien, maar de opstanden en onlusten zijn slechts plaatselijke en beperkt tot enkele gebieden.

Doordat China zoo ontzaglijk uitgestrekt is en zoo'n reusachtig aantal inwoners heeft, is het mogelijk, dat in de eene streek volkomen vrede heerscht en dat elders de felste burgeroorlogen gevoerd worden.

Dit echter vindt tevens een verklaring in het feit, dat de verkeersmogelijkheden en de verbindingen in China nog zeer veel te wenschen overlaten.

Merkwaardig is echer, dat zich het postwezen steeds meer en meer ontwikkelt, zoodat er ook in China thans geen dag meer voorbij gaat zonder post.

De missionarissen in China, zeide mgr. Costantini, zijn ware helden, die allen lof verdienen. Ondanks alle moeilijkheden en vervolgingen, zijn de missionarissen er in het afgeloopen jaar in geslaagd, veertig á vijftig duizend bekeeringen meer te maken dan in het jaar daarvoor.

Ook de H. Vader, zeide mgr. Costantini, heeft in een particuliere audiëntie, die hij mij verleende, het werk der Katholieke missionarissen in China zeer geprezen.